

בעזהש"ת

קונטרס

א פרייליכן פורים

דער קונטרס רעדט איבער די גרויסקייט פון דעם הייליגן און פרייליכן יום טוב פורים. ווי אזוי מען קען אויסנוצן דעם גרויסן טאג ווי עס דארף צו זיין.

איבערגעזעצט אויף אידיש פונעם קונטרס "פורים שמה" פון הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, וואס פּרעגנט אריין די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט

פּבוֹד קְדוּשַׁת מְרֵן מוֹהְרַא"ש זי"ע

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ארויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסידי ברסלב - וויליאמסבורג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אַ פֿרייליכן פֿורים

א

משנכנס אדר מרבין בשמחה

חז"ל זאגן (תענית כ"ט.) "כָּשֶׁם שֶׁמִשְׁנַכְנֵס אָב מִמַּעֲטִין
בְּשִׂמְחָה, כִּף מִשְׁנַכְנֵס אָדָר מִרְבִּין בְּשִׂמְחָה" - אזוי ווי
ווען עס קומט דער חודש אב דארף מען זיין ווייניגער
פֿרייליך, די זעלבע ווען עס קומט דער חודש אדר
דארף מען פארמערן צו זיין מער פֿרייליך.

א פֿרייליכן פֿורים

אין די טעג פון חודש אדר דארף מען זיין זייער פֿרייליך, דער אייבערשטער האט געטון גרויסע נסים מיט די אידישע קינדער, דער רשע הקמן האט נאר געוואלט אומברענגען אלע אידן, ער האט געוואלט אינגאנצן אויסרייסן דאס אידיש פֿאלק, דער אייבערשטער האט אבער נישט פֿארלאזט די אידן, ער האט געמאכט גרויסע נסים אז הקמן האט געהאט א גרויסע מפלה, און די אידן זענען געראטעוועט געווארן.

חז"ל זאגן (מדרש שוחר טוב, משלי ט) "אפילו אויב אנדערע ימים טובים וועלן בטל ווערן, וועט אבער דער יום טוב פורים קיינמאל נישט בטל ווערן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (אסתר ט, כ"ח) "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים". פֿארוואס איז דער יום טוב פורים אזוי גרויס? ווייל דער גס פורים איז נישט נאר א

מעשה וואס האט אמאל פֿאסירט, נאר דער זעלבער גס
 חזר'ט זיך איבער נאכאמאל און נאכאמאל מיט
 אידישע קינדער. אין יעדן דור שטייען אויף שונאי
 ישראל וועלכע ווילן נאר פייניגן און אונטערברענגען
 אידישע קינדער, און דער אייבערשטער העלפט
 אלעמאל די אידן צו קענען איבערקומען זייערע
 שוועריקייטן און צרות, און דעריבער איז דער יום טוב
 פורים אזוי גרויס, דער גס פורים ווייזט אונז אז דער
 אייבערשטער איז שטענדיג מיט אונז און ער וועט אונז
 קיינמאל נישט פארלאזן.

דאס האט מען געזען אין אלע דורות, און ספעציעל
 האט מען דאס געזען ביי די ביטערע צווייטע וועלט
 מלחמה ווען די רשעים די עמלקים האבן געוואלט
 אויסרייסן אלע אידן, ליידער האבן זיי אומגעברענגט
 זעקס מיליאן אידן, ה' ינקם דמם, אבער דער

אייבערשטער האט נישט פֿארלאזט די אידן, סוף פֿל
 סוף האבן זיי געליטן א מפֿלה, עס איז נישט געבליבן
 קיין זכר פֿון זיי, און דאס אידיש פֿאלק האט
 ווידערמאל אויפגעבליעט אזוי הערליך און שיינ.
 ווייל אידישע קינדער קען מען נישט אונטערברענגען,
 ווי דער פֿסוק זאגט (שמואל-א' ט"ו, כ"ט) "נצח ישראל לא
 ישקר".

דאס דארף געבן די חזוק און שטארקייט פֿאר יעדן
 איד, אז אויך זיינע אייגענע צרות וועלן אמאל קומען
 צו א סוף, דער אייבערשטער איז מיט אים אלעמאל און
 ער ווייסט פֿון אלע זיינע צרות און פֿראבלעמען, און
 אויב וועט ער בעטן דעם אייבערשטן וועט אים דער
 אייבערשטער זיכער העלפֿן אז ער וועט ארויסגיין פֿון
 אלע זיינע פֿראבלעמען און האבן א פֿרייליך לעבן.

"כָּשֶׁם שְׁמִשְׁנֹכְנֵס אָב מִמַּעֲטִין בְּשִׁמְחָה" - ווען אַ איד
 טרויעַרט אויף די צרות וואס אידישע קינדער גייען
 דורך אַמאל און היינט, דאן, "כִּפּוּי מִשְׁנֹכְנֵס אָדָר מִרְבִּין
 בְּשִׁמְחָה" - ווערט ער זייער פֿרייליך אין חודש אָדר,
 ווען ער זעט אַז דער אייבערשטער פֿארלאַזט נישט די
 אידישע קינדער, און אזוי ווי ער האט געהאַלפֿן די אידן
 אין יענע צייט, וועט ער אויך אונז העלפֿן אין אונזערע
 צייטן.

דעריבער דארף זיך אַ איד זייער פֿרייען אין דעם
 חודש, און מיט דעם וועט ער פֿועלן גאר גרויסע
 ישועות. חודש אָדר איז מסוגל צו פֿועלן אַלע סאַרט
 גוטע ישועות. ווער עס איז פֿרייליך אין דעם חודש,
 וועט שוין זיין פֿרייליך אויך די גאַנצע יאר.

וואס איז די גרעסטע צרה וואס אַ מענטש קען
 האבן? אַז ער פֿאַרנעסט פונעם אייבערשטן. ער

פֿאַרְגֶעסֶט אַז דער אַייבֶערִשְׁטער איז אַלעמאַל מיט אים, און אַז יעדע זאך וואס פֿאַסירט צו אים קומט נאָר פֿונעם אַייבֶערִשְׁטן פֿאַר די טובָה פֿונעם מְעַנְטֶשׁ. ווי לאַנג אַ איד האט אָמוֹנָה, ער גלייבט אַז דער אַייבֶערִשְׁטער פֿירט אים אויף טריט און שְׂרִיט, קען ער אַיבֶערִקומען אַלע שְׂווערִיקייטן וואס קומען אויף אים, ווייל ער האט דעם אַדְרֶעס וואו זיך צו ווענֶדן, ער ווייסט אַז דער אַייבֶערִשְׁטער איז דער אַיינציגֶסטער און בֶּעסֶטער אַדְרֶעס צו וועמען מֶען דאַרף זיך ווענֶדן, און דער אַייבֶערִשְׁטער וועט זיכער העלפֿן די אַלע וואס ווענֶדן זיך צו אים.

ווען אַ איד פֿאַרְגֶעסֶט אָבֶער פֿונעם אַייבֶערִשְׁטן רחֲמָנָא לִיצְלָן, עס הויבן אָן אַריינצוקומען ספּיקוֹת ביי אים אין קאַפּ, ער ווייסט נישט אויב דער אַייבֶערִשְׁטער איז יא דא אָדער נישט, ער ווייסט נישט אויב דער

אייבערשטער דארף אים יא האבן אָדער נישט, דאן
הויבן זיך אן ויינע ריכטיגע צרות. ער האט נישט צו
וועמען זיך צו ווענדן, זיין לעבן ווערט אים
פארשווארצט און דערביטערט.

דעריבער זאגן די חז"ל (מגילה ל:) אז פורים ליינט
מען די פרשה פון "ויבא עמלק". "עמלק" איז
בגיימטריא "ספק", עמלק איז דער יצר הרע וואס
ברענגט אריין ספיקות אין אידישע קינדער. די אידן
האבן געהאט ספיקות אויב דער אייבערשטער איז יא
מיט זיי אָדער נישט, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות י"ז,
ז) "הֲיֵשׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵינֶנּוּ", און דאס איז די גרעסטע
צרה. אונזער פליכט איז (שמות י"ז, ט"ז) "מִלְחָמָה לֵה'
בְּעַמְלֵק מִדֶּדֶר", מיר דארפן מלחמה האלטן מיט דעם
עמלק, מיר דארפן חזרן נאכאנאנד אז עס איז נאר דא

א פֿרייליכן פֿורים

איין באשעפער וואס פֿירט די וועלט, נאר צו אים דארף מען זיך ווענדן און נאר ער קען אונז העלפֿן.

ווען א איד איז שטארק מיט אַמונָה, ער ווייסט און גלייבט אז דער אייבערשטער פֿירט אלעס נאר צום גוטן, ווי דער פֿסוק זאגט (תהלים קמ"ה, י"ז) "צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו", און "הצור תמים פעלו פי כל דרכיו משפט קל אַמונָה ואין עול צדיק וישׁר הוא" (דברים ל"ב, ד'), דאן קען דער מענטש זיין פֿרייליך.

יעצט אין די פֿרייליכע טעג פון חודש אדר, אין דעם פֿרייליכן יום טוב פורים, מעקן מיר אויס יעדע זכר פון עמלק, מיר מעקן אויס פון אונזער הארץ יעדע זכר פון ספיקות אין אַמונָה, מיר שטארקן זיך אין די הייליגע אַמונָה און נאר אזוי קענען מיר זיין זייער פֿרייליך.

ב

תענית אָסתר

א טאג פֿאר פֿורים איז "תענית אָסתר", מיר פֿאסטן אין דעם טאג י"ג אָדר, ווען מ'רדכי הצדיק און אָסתר המלכה האָבן צוזאַמגענומען די אידן צו מלחמה האלטן מיט די שונאי ישראל.

אין אלע דורות ווען אידן זענען געגאנגען אין מלחמה האָבן זיי געפֿאסט און געבעטן דעם אייבערשטן אז זיי זאלן מצליח זיין. ווען משה רבינו איז ארויס אין מלחמה מיט עמלק האט ער געפֿאסט און געבעטן דעם אייבערשטן, און די זעלבע האָבן געטון מ'רדכי הצדיק און אָסתר המלכה וועלכע האָבן געפֿאסט אין דעם טאג פֿון י"ג אָדר, זיי האָבן געבעטן דעם אייבערשטן אז זיי זאלן מצליח זיין, און דער אייבערשטער האט זיי טאקע געהאלפֿן.

א פֿרייליכן פֿורים

דער יבער האבן אידישע קינדער זיך מקבל געווען
 צו פאסטן אין דעם טאג א "תענית ציבור", און צו טון
 די זעלבע זאך, צו מתפלל זיין און בעטן דעם
 אייבערשטן אז מיר זאלן מצליח זיין אויף אין אונזער
 מלחמה מיט אונזער המן און עמלק, מיט אונזער יצר
 הרע. אין דעם טאג דארף יעדער איד מאכן א חשבון
 הנפש און זיך איבער טראכטן וואס ער האט געטון די
 גאנצע יאר. ווייל די עבירות וואס א מענטש טוט, דאס
 איז וואס ברענגט אריין אין אים ספיקות אין אמונה,
 דאס איז וואס נעמט אים אוועק פונעם אייבערשטן,
 און דאס איז וואס ברענגט אים אלע צרות.

די פוסקים זאגן אז "תענית אסתר" איז גרינגער פון
 אנדערע תעניות, און א מענטש וואס איז שוואך און
 קען נישט גרינג פאסטן זאל פרעגן א שאלה אויב ער
 דארף פאסטן, און אויב דארף ער נישט פאסטן זאל ער

אויסלייזן דעם תענית מיט צדקה. א מענטש וואס איז אַבער געזונט, דארף יא פאסטן און אויסנוצן דעם טאג ווי עס דארף צו זיין.

ווען מען נוצט אויס דעם טאג פון "תענית אסתר" צו תשובה, מען רעדט צום אייבערשטן, מען בעט איבער דעם אייבערשטן, האט מען נאכדעם "א פֿרייליכן פֿורים", מען ווערט נאנט צום אייבערשטן, מען הויבט אן שפירן די זיסקייט פונעם אייבערשטן. אזוי ווי די חז"ל זאגן (מגילה ז:): "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", אין דעם טאג פון פורים קען א מענטש צוקומען צו דעם אז ער זאל וויסן און גלייבן אז עס איז נישטא קיין שום חילוק וואס עס גייט אריבער אויף אים, ווייל אלעס קומט נאר פונעם אייבערשטן, און צו דעם קען מען צוקומען דורך דעם וואס מען גרייט זיך צו פון פֿריער,

א פֿרייליכֿן פֿורים

אינעם טאג פון "תענית אסתר", מיט'ן רעדן אסאך צום
אייבערשטן און בעטן אסאך דעם אייבערשטן.

ג

מחצית השקל

מען פירט זיך צו געבן פאר פורים א "מחצית
השקל", וואס דאס איז א האלבע פון די מטבע פון די
געלט וואס איז איינגעפירט צו נוצן אין יענעם ארט און
צייט, און מען פירט זיך צו געבן דריי שטיק פון די
סארט מטבע, וויבאלד עס ווערט דערמאנט דריי מאל
די ווארט "תרומה" אין פרשת פי תשא ביי די מצוה פון
מחצית השקל, און דאס געלט גייט פאר צדקה.

אויסער דעם וואס מען דארף מקיים זיין פשוט דעם
מנהג, וואס דאס איז א הייליגער מנהג מדברי סופרים,

דארף מען אויף געדענקען אויף וואס דער "מחצית השקל" איז מרמז, און וואס דאס קומט אונז לערנען אין לעבן.

המן האט געזאגט פאר אחשוורוש (אסתר ג', ח) "ישנו עם אחד מפזר ומפרד" - ער האט גערעדט לשון הרע אויף די אידן אז זיי האלטן זיך נישט אינאיינעם מיט אחרות, זיי קריגן זיך צווישן זיך, און דעריבער קען קומען אויף זיי אלע צרות. און כּדי דאס צו פארעכטן האט אסתר המלכה געזאגט (שם ד', ט"ז) "לך בנוס את כל היהודים" - אז אידן זאלן תשובה טון אויף דעם, זיי זאלן זיך האלטן בשלום, זיי זאלן זיך האלטן באחדות, און דאס וועט זיי ברענגען אלע ישועות.

דער האלבער שקל ווייזט אז א מענטש אליין איז נאר א האלבע זאך, ער איז נאר א האלבער איד, ער מוז זיך צוזאמשטעלן מיט אנדערע אידן און נאר דאן וועט

א פֿרייליכן פֿורים

ער ווערן א גאנצער איד. יעצט אין די הייליגע און פֿרייליכע טעג פֿון פֿורים דארף מען זיך שטארקן ליב צו האבן יעדן איד, זיך צו האלטן צוזאמען מיט אלע אידן.

דאס הויבט זיך אן אינדערהיים, מען דארף זיך האלטן צוזאמען מיט די ווייב און קינדער, ליב האבן די ווייב און קינדער, און זיך נישט קריגן אין שטוב. ווען א מענטש האט נישט קיין שלום בית איז ער נישט קיין גאנצער מענטש, זיין מח איז אים צעמישט און צעפֿלויגן, און ער קען נישט האבן א פֿרייליך לעבן. ווען מען בייגט זיך אבער אראפ דעם קאפ, מען ווייסט אז אליין איז מען נאר א האלבער מענטש, מען דארף זיך האלטן אינאיינעם מיט די ווייב און נאר אזוי ווערט מען אן "אדם השלם" - א גאנצער מענטש, דאן קען מען האבן א פֿרייליך לעבן.

א פֿרייליכן פֿורים

יז

און די זעלבע איז אויף מיט זיך אליין. די נשמה פון יעדן איד איז א "חלק אלקי ממעל" - א חלק פון הייליגן באשעפער אליין. ווען א איד טיילט זיך אָפּ פונעם אייבערשטן, ער פארגעסט פונעם אייבערשטן, ער פאלט דורך אין עבירות, דאן בלייבט ער נאר מיט א האלבע נשמה. די ארבעט פון א איד איז זיך צוריק צו קערן צום אייבערשטן, צו באהעפטן זיין נשמה צום אייבערשטן, און דאן וועט ער זיין א גאנצער מענטש, און די איינציגסטע וועג ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו דעם איז נאר דורכ'ן בעטן דעם אייבערשטן.

ווען מען געבט די "מחצית השקל" פורים ביינאכט פאר'ן ליינען די מגילה, דארף מען בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו ווערן א גאנצער מענטש, מען זאל זיין נאנט צום אייבערשטן, מען זאל

זיך האלטן נאנט און באַהדוּת מיט אַלע אידישע
קינדער, און מען זאל האבן אַ גוטע שלום בית.

ד

ליינען די מגילה

די מצוה פון ליינען די מגילה איז גאר גרויס, יעדער
איינער איז מחויב צו ליינען אדער הערן די מגילה, סיי
מענער און סיי פֿרויען, און אויף די קינדער דארף מען
מחנך זיין צו הערן די מגילה ליינען. לכתחילה דארף
מען גיין אין שול צו הערן די מגילה ליינען, ווייל
"ברוב עם הדרת מלך". און אויב קען מען נישט גיין
אין שול, דארף מען ליינען די מגילה אינדערהיים
אדער וואו מען געפונט זיך.

ווען מען הערט די מעשה פון די מגילה, און מען טראכט אריין אין וואס דארט האט זיך אפגעשפילט, זעט מען ווי די אלע גרויסע נסים זענען געווען באהאלטן אין די טבע. דאס מיינט אז פון אויבן-אויף וואלט מען געקענט מיינען אז די אלע זאכן האט פשוט אזוי פאסירט, אז פונקט האט אחשוורוש זיך אויפגערעגט און געהרג'ט זיין קעניגן ושתי, אז פונקט האט מרדכי הצדיק זיך אונטערגעהערט און פארשטאנען אז בגתן און תרש ווילן הרגענען דעם קעניג, און אזוי ווייטער די גאנצע מעשה קוקט אויס ווי אלעס איז געשען בדרך הטבע.

ווען די מעשה האט זיך אבער געענדיגט, און מען האט צוזאמגעשטעלט די אלע פאסירונגען, האט מען קלאר געזען אז דער אייבערשטער האט דאס אלעס

א פֿרייליכן פֿורים

געפֿירט מיט אַ געוואלדיגן חשבון צו העלפֿן און צו
ראטעווען די אידן.

דאס איז גאר אַ שטארקע חזוק פֿאר די
שפֿעטערדיגע דורות, אז אפֿילו ווען עס קומט אַ צייט
וואס מען זעט נישט דעם אייבערשטן, דער
אייבערשטער האט זיך באהאלטן און עס קען אויסזען
ווי ער האט אונז אינגאנצן פֿארלאזט און ער קוקט זיך
נישט אום אויף דער וועלט. דארף מען אָבער וויסן און
געדענקען אז דער אייבערשטער איז שטענדיג דא מיט
אונז, ער פֿירט יעדע זאך, און אפֿילו די זאכן וואס זעען
אויס ווי עס פֿאסירט פֿשוט בדרך הטבע, ווערן
אַמת'דיג אויף געפֿירט מיט אַ געוואלדיגע השגחה
פֿרטיט, אלעס האט אַ פֿונקטליכן חשבון פֿארוואס דאס
דארף אזוי צו זיין.

ווען מען הערט אויס די מגילה ליינען, דארף מען זיך פֿארשטעלן אזוי ווי די מעשה האט יעצט פֿאסירט מיט יעדן מענטש. ווייל ווען מען קוקט גוט זעט מען אז אויף היינט טוט דער אייבערשטער מיט יעדן מענטש גרויסע נסים, נאר זיי זענען באהאלטן און זעען אויס ווי א דרך הטבע. די פֿליכט פֿונעם מענטש איז אריינצוטראכטן אין דעם, צו זען און באמערקן די אלע נסים וואס דער אייבערשטער טוט מיט אים פֿסדר, אזוי ווי דער אייבערשטער האט געטון מיט די אידן דעמאלט אין די צייטן פֿון מרדכי הצדיק און אסתר המלכה.

ה

מען טיילט פֿאר יעדן

חז"ל זאגן (ירושלמי מגילה פרק א', הלכה ד') אז אין יום טוב פֿורים "כל מי שהווא פֿושט את ידו לטול, נותנין

א פֿרייליכן פֿורים

לוי" - ווער עס שטרעקט אויס א האנט צו נעמען, געבט מען אים. בפשטות מיינט דאס אז אום פורים טיילט מען צדקה פאר יעדן איינעם, מען קוקט קיינעם נישט נאך, נאר ווער עס שטרעקט אויס א האנט צו נעמען צדקה, געבט מען אים.

דאס גייט אבער אויך ארויף אויפ'ן הייליגן באשעפער. אין דעם הייליגן טאג פורים איז דא א געוואלדיגער עת רצון, און וואס א מענטש בעט ביים אייבערשטן געבט מען אים גלייך. מען קוקט אים נישט נאך צו זען אויב ער איז יא ווערד אז מען זאל אים העלפן אדער נישט.

אין תקוני זוהר (ג"ז): ווערט געברענגט אז "פורים" איז אזוי ווי "יום כפורים". יום כיפור איז דאך די הייליגסטע טאג פון יאר, דער אייבערשטער איז מוחל פאר יעדן איינעם אויף אלע זיינע עבירות. און די

זעלבֿע איז אין פֿורים, וואס דעמאלט איז גאר א הייליגע און געהויבענע צייט. ווען א איד האט שכל און נוצט אויס דעם טאג ווי עס דארף צו זיין, ער רעדט זיך אויס זיין גאנצע הארץ צום אייבערשטן און בעט ביים אייבערשטן אלעס וואס ער דארף, קען ער זוכה זיין צו זען גאר גרויסע ישועות גרינגערהייט.

אפילו א מענטש וואס שפירט אז ער איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, ער איז זייער שטארק אראפגעפאלן אין שווערע און ביטערע עבירות, ער פילט אז דער אייבערשטער דארף אים שוין נישט האבן; ווען עס קומט אבער דער הייליגער יום טוב פורים איז די ריכטיגע צייט פאר אים זיך צוריק צו קערן צום אייבערשטן, ווייל אין פורים קוקט מען קיינעם נישט נאך, מען קוקט נישט אויב מען איז יא ווערד אדער נישט. אפילו א מענטש וואס האט געטון די

עֶרְגֶסְטֶע עֵבִירוֹת, קֶען זײַ יַעֲצֹט אויפֿהויבֿן און צוריק
 קומֶען צום אײַבערֶשטן, צו בֶּעטן דַעם אײַבערֶשטן אַז
 עֶר זאל אים מוֹחֵל זײַן אויף אַלע זײַנע עֵבִירוֹת, און אַז
 עֶר זאל אים הֶעלפֿן אַז פֿון יַעֲצֹט און ווייטער זאל עֶר
 שׁוין זײַן נָאר וואויל און עֶרליך, און דַער אײַבערֶשטער
 וועט אים זיכער אויפֿנֶעמען מיט בײַדע הַענט, עֶר וועט
 אים מוֹחֵל זײַן אויף אַלעס וואס עֶר האט גֶעטוּן, און עֶר
 וועט אים אַרויסֶהעלפֿן מיט אַלעס וואס עֶר דאַרף.

רַבִּי נֶתָן הָאט גֶעהאַט אַ תּלְמִיד מִיט'ן נָאמֶען רַבִּי
 מֵאִיר טֶעפֿליקער, עֶר האט גֶעוואוינט אין דִי שְׂטאַט
 טֶעפֿליק און עֶר האט מְקַרֵב גֶעווען אַסאַך אידן צום
 אײַבערֶשטן. אײַנער פֿון זײַנע תּלְמִידִים איז גֶעווען אַ
 דאַרפֿס-איד, וואס פֿלֶעגט קומֶען צו אים צו הֶערן דִי
 עֲצוֹת פֿון רַבִּי'ן.

רבי מאיר פֿלעגט זיך פֿירן אז פֿורים פֿלעגט ער
 מאכן א גרויסע סעודה ביי זיך אינדערהיים, און צוויי
 אזייגער נאכמיטאג האט מען אַראפֿגעמאַכט די לאַדנֶס,
 פֿאַרמאַכט אַלע פֿענסטערס, מען האט אַנגעצונדן
 אַסאַך ליכט און געגעסן און זיך געפֿריידט און
 געטאַנצן מיט גרויס שִמְחָה און פֿרייד ביז שפֿעט
 ביינאַכט.

איין יאר פֿורים איז דער דאַרפֿס-איד געקומען אין
 שטאט צו ר' מאיר אינדערהיים מיטצוהאלטן די
 געהויבענע סעודת פֿורים. אינמיטן טאַנצן האט ר'
 מאיר באַמערקט ווי אַלע טאַנצן און פֿרייען זיך און נאר
 דער דאַרפֿס-איד זיצט אין די זייט טרויעריג און ער
 האלט נישט מיט די שִמְחָה. ר' מאיר איז צוגעגאַנגען
 צו אים און געפֿרעגט: "פֿאַרוואס ביסטו אַזוי
 טרויעריג? היינט איז דאך פֿורים מען דאַרף זיין

א פֿרייליך פֿורים

פֿרייליך, "האט דער דארפֿס-איד געענטפֿערט: "וואס טוט מען אָפֿער ווען מען האט אַ צבֿי' אויפֿן קאפֿ?" ווייל ער האט געהאט אַסאך טעכטער חתונה צו מאַכן, און די עלטסטע האט געהייסן צבֿי', און ער האט נישט געהאט קיין געלט איר חתונה צו מאַכן.

האט אים ר' מאיר געזאָגט: "און אז עס איז דיר אזוי שְׁלעכט, איז דאס די עצה? צו זיצן אין די זייט טרויעריג? דער רבי האט אונז אנדערש געלערנט, מיר האבן מקבל געווען פונעם רבי'ן אז ווען עס איז גאר שְׁלעכט, שרייט מען צום אייבערשטן: 'צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני'". ר' מאיר האט אים אָנגעכאפֿט ביים האנט און אַריינגעשְׁלעפֿט אין די רינג, אַלע זענען שוין געווען אָנגעטרונקען און פֿרייליך און רבי מאיר שרייט צום דארפֿס-איד: "הער מיך צו, זאג מיך נאך, אויב עס איז שוין גאר שְׁלעכט, שרייט מען

צום אייבערשטן: 'צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני', און דער דארפס-איד האט אים נאכגעזאגט, אזוי האט ער געזאגט אסאך מאל מיט בכיות עצומות און מיט גרויס פֿרייד, ביז זיי זענען שוין הייזעריג געווארן.

נאך פורים האט זיך געמאכט אז א ברסלב'ער איד איז דורכגעפארן דעם דארף און ער איז איינגעשטאנען ביי דעם דארפס-איד. די עלטסטע טאכטער צבֿי' האט ארויסגעהאלפן אנגרייטן פאר'ן אורח עפעס צו עסן,

די מיידל איז געפאלן פאר'ן אורח, און ער האט געזאגט צום דארפס-איד: "איך האב א בחור אינעם זעלבן עלטער, אפֿשר זאלן מיר זיך משדך זיין?" דער דארפס-איד האט אים געענטפערט אז ער איז מסכים, ער דארף אבער קודם פֿרעגן זיין רבי'ן, ווען דער אורח האט אים געפֿרעגט ווער זיין רבי איז, האט ער אים

א פֿרייליכן פֿורים

געענטפֿערט: "רבי מאיר טעפֿליקער. ער האט מיר מקרב געווען צום רבי'ן" האט דער אורח געזאגט: "ער וועט זיכער מסכים זיין". זיי זענען אריבערגעפֿארן אויף טעפֿליק צו רבי מאיר, און ער האט מסכים געווען, און מען האט געשלאסן דעם שידוך בשעה טובה ומצלחת.

האט מען דעמאלט באשיינפֿערליך געזען ווי די תפלות וואס מען האט געבעטן דעם אייבערשטן אין פורים האט גע'פועל'ט א ישועה.

דערפֿאר דארף מען זען אויסצוגעצן דעם הייליגן טאג פורים ווי עס דארף צו זיין, מען דארף אראפנעמען עטליכע מינוט אין טאג און זיך אויסבעטן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען דארף און דאן וועט מען זען גאר גרויסע ישועות און רפואות.

משלוח מנות און מתנות לאַביונים

דער פֿסוק זאָגט (אַסתר ט', י"ט) "וּמְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ", פון דעם לערנט מען אַרויס אז מען דאַרף שיקן משלוח מנות צוויי סאַרט עסן פֿאַר איין מענטש, און צו ווי מער מענטשן מען שיקט איז בעסער. "ומתנות לאַביונים" (אַסתר ט', כ"ב) מיינט אז מען דאַרף געבן צוויי מתנות פון צדקה פֿאַר צוויי אַרימעלייט, און ווי מער מען טיילט אויס צדקה פֿאַר נאָך מער אַרימעלייט איז דאס מער חשוב.

די פֿוסקים זאָגן אָבער אז מען זאל ענדערש געבן מער מתנות לאַביונים ווי משלוח מנות, ווייל עס איז נישט דא נאָך אַ חשובערע זאך ביים אייבערשטן ווי צו פֿרייליך מאַכן אַרימעלייט און צעבראַכענע מענטשן, צו מאַכן פֿרייליך אַלמנות און יתומים, ווייל ווער עס

א פֿרייליכן פֿורים

מאָכט פֿרייליך צעבראַכענע הערצער איז ער גלייך צום
 אייבערשטן וואס ער מאָכט אויך פֿרייליך צעבראַכענע
 מענטשן, ווי דער פֿסוק זאָגט (ישעיה נ"ז, ט"ו) "להחיות
 רוח שפלים, להחיות לב נדפאים".

דערפאר דארף מען זען צו געבן אסאך צדקה אום
 פורים, וויפיל מען קען. אין זען אויך צו מחזק זיין און
 שטארקן אידישע קינדער, צו פֿרייליך מאַכן אידן, און
 אויפלעבן צעבראַכענע הערצער.

די הלכה איז אז אפילו אן ארימאן וואס ער אליין
 דארף צוקומען צו געמען צדקה, איז אויך מחויב צו
 געבן מתנות לאביונים פאר צוויי אנדערע ארימעלייט.
 ווייל ווען א איד געבט צדקה פאר א צווייטן, ער עפנט
 אויף די טיר פאר א צווייטן, וועט דער אייבערשטער
 אויך עפענען די טיר פאר אים און אים שיקן אלע גוטע
 השפעות.

ווען אַ איד נוצט אויס דעם פֿרייליכן טאג פֿורים צו
פֿרייליך מאַכן אידישע קינדער, וועט אים דער
אייבערשטער אויף פֿרייליך מאַכן.

ז

משֿתֿה הייַן

חז"ל זאָגן (מגילה ז:): "חֵיב אִינִישׁ לְבִסוּמֵי בְּפוּרֵי אֶד
דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ מְרֻדְכֵי", פֿורים דאַרף
מֶעַן טְרוּנְקֶען ווייַן ביז מֶעַן ווייסט שוין נישט קיין
חילוק פֿון "אָרוּר הֶמֶן" צו "בְּרוּךְ מְרֻדְכֵי". דאס איז
אַלס זֶכֶר צו די גְרוֹיִסֶע נְסִים וואס דער אַייבֶּערֶשְׁטֶער
האַט גֶעטוּן מיט די אַידן דוּרף ווייַן.

פאַרשטייט זיך אז דאס טרינקען ווייַן דאַרף זיין מיט
שַׁכֵּל, מֶעַן דאַרף גֶעדֶענְקֶן אז מֶעַן דאַרף נאָך בֶּענְטְשֶׁן

בִּרְכַת הַמְזוֹן, דאָווענען מֵעֶרֶיב, און ליינען קִרְיַאת שְׁמַע
שְׁעַל הַמַּטֵּה. דערפֿאַר איז גענוג ווען מען טרינקט צוויי
דריי כוסות מער פון וויפיל מען איז צוגעוואוינט, ביז
די קאפ הייבט זיך אָן צו דרייען און מיט דעם האט מען
יוצא געווען. נישט ווי די וואס טרינקן זיך אָן און ווערן
שיכור ווי לוט, און זיי פארפאסן בענטשן, דאָווענען,
און קִרְיַאת שְׁמַע; וואס האָבן זיי אויפגעטון מיט דעם?

אויסער דעם דאָרף מען וויסן אַז דאס טרינקען טאָר
נישט צוברענגען אַז מען זאל צוליב דעם שעדיגן אָדער
שלאָגן אַ צווייטן איד חס ושלום.

דער אַמֶת איז אַז מען קען דערקענען אַ גרויסע
חילוק צווישן איינעם וואס איז באַאֶמֶת שיכור און אַ
מענטש וואס מאַכט זיך נאָר שיכור. איינער וואס איז
באַאֶמֶת שיכור פאלט פון די פיס און ברעכט זיך אויס,

ער זוכט נישט צו טשעפֿען קיינעם, פֿארקערט ער האט ליב יעדן איינעם.

דערפֿאר ווען מען זעט אז איינער איז צעוויילדעוועט, ער שלאגט און זעצט מענטשן, ער צוברעכט זאכן און מאכט שאדנס, דארף מען וויסן אז דער מענטש איז בכלל נישט שיפור, ער איז פֿשוט א פֿרא אדם, ער וואלט א גאנץ יאר אויף געוואלט שלאגן און מאכן חורבנות, נאר א גאנץ יאר שעמט ער זיך דאס צו טון, נאר ווען עס קומט פֿורים נוצט ער אויס די געלעגנהייט, ער מאכט זיך אזוי ווי ער איז שיפור און ער געבט ארויס זיין גאנצע עזות. ער איז אפֿער באַמֿת בכלל נישט שיפור, ווייל איינער וואס איז באַמֿת שיפור זוכט נישט צו טשעפֿען קיינעם.

דער עיקר צו וואס מען דארף צוקומען איז אז מען זאל נישט וויסן קיין חילוק צווישן "ארוור קמן" און

א פֿרייליכן פֿורים

“ברוך מְרַדְכֵי”. מְרַדְכֵי הַצַּדִּיק אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע קְדוּשָׁה
 וואס עס אִיז נָאָר דָּא, און הֶמֶן הַרְשָׁע אִיז דִּי גֵרְעֶסְטֶע
 טומאָה וואס בְּרַעַנְגֵט אַרְיִין אִין מְעַנְטֶשֶׁן סְפִיקוֹת און
 קְשִׁוֹת אויפֿן אַיִבֶּעֶרֶשְׁטֵן, וואס מאַכט אַז מֶעַן זָאל טוֹן
 עֲבִירוֹת און זײַ אַפֿרַיִסֵן פּוֹנֵעַם אַיִבֶּעֶרֶשְׁטֵן חֵס וְשָׁלוֹם.

פֿורים דאַרף מֶעַן צוקומען צו וויסן אַז אַפֿילו אַ
 מְעַנְטֶשׁ וואס לִיגט שוין טיף אִינֵעַם “אַרוֹר הֶמֶן”, זײַן
 גאַנצער קאַפּ און מַח לִיגט נָאָר אִין עֲבִירוֹת, עַר הָאֵט
 שוין גֶעטוֹן אַזוֹי סאַך עֲבִירוֹת אִין זײַן לֶעבֶן און עַר אִיז
 אַזוֹי ווייט פּוֹנֵעַם אַיִבֶּעֶרֶשְׁטֵן, אַפֿילו אַזאַ מְעַנְטֶשׁ אִיז
 אויף אַ “ברוך מְרַדְכֵי”, דער אַיִבֶּעֶרֶשְׁטער אִיז אויף
 מיט אים שְׁטַענְדִּיג, דער אַיִבֶּעֶרֶשְׁטער הָאֵט נִשְׁט
 פאַרְגַעסֵן פּוֹן אים קײנמאַל, עַר דאַרף נָאָר עֶפֶענען זײַן
 מויל און זײַ אויסֶרֶדֶן זײַן האַרץ צום אַיִבֶּעֶרֶשְׁטֵן, און
 אִין יַעֲנֶע סַעקוּנְדַע אִיז עַר שוין צוריק בִּיִּים

לה

א פֿרייליכֿן פֿורים

אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט אים מוחל זיין אויף אלע זיינע עבירות.

ח

וואס טוט מען פֿורים?

ווען א איד איז זוכה אויסצונוצן דעם פורים ווי עס דארף צו זיין, ער טוט אלע מצות פון פורים, און ער נעמט אראפ אביסל צייט זיך אויסצורעדן זיין הארץ צום אייבערשטן, אים צו דערציילן אלע שוועריקייטן וואס ער גייט אריבער. סיי ברוחניות, ווי שווער עס איז אים בייצוקומען דעם שווערן יצר הרע וואס ברענגט אים. און סיי בגשמיות די צרות און שוועריקייטן וואס ער ליידט אין לעבן; דאן וועט ער זוכה זיין צו האבן "א פֿרייליכֿן פֿורים" און עס וועט אים זיין פֿרייליך א

א פֿרייליכן פֿורים

גאנץ יאר. עס וועט אים זיין גוט און פֿרייליך סיי אויף
די וועלט און סיי אויף יענע וועלט.

תּם וְנִשְׁלַם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

א בריוו פונעם ספר הקדוש

”שאלות ותשובות ברסלב”

איבער די מנהגים פון יום טוב פורים

(שו"ת ברסלב, מכתב ג' אלפים תתצ"ב)

שאלה:

לכבוד כבוד קדשת מרן מוהרא"ש (שליט"א) [זצוק"ל]

אזוי ווי עס דערנענטערט זיך שוין דער יום טוב
פורים, און מיר ווילן מאכן א סעודת פורים ביי אונז
אין שול, האבן מיר געוואלט וויסן וואס זענען די

מִנְהַגִּים וואס אַנְשִׁי שְׁלוֹמִינוּ הָאָבֶן זײַךְ גֶּעפֿירט בײַ די
סעודת פֿורים.

מֵאֵת אֲשֶׁר

תשובה:

בעזה"י יום א' לְסֵדֶר וַיִּקְרָא א' דר"ח אָדָר ב' ה'תשע"ד
שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סְלָה גִיעֵו וַיְרַדְפוּ אֶל מו"ה
אֲשֶׁר נ"י

בײַ אַנְשִׁי שְׁלוֹמִינוּ הָאֵט מָעַן זײַךְ גֶּעפֿירט זײַךְ צוֹזאַם
צו קומען פֿורים נאַכמיטאַג. מָעַן מאַכט אַ גְרוֹיֶסע
סעודת פֿורים און מָעַן טְרִינְקט ווייז, און דִּוְקָא נָאָר
ווייז, נִישֶׁט קײַן בְּרֵאנְפֿן אָדער אַנְדערע זאַכן, און
דערנאָך טאַנצט מָעַן און מָעַן פֿריידט זײַךְ מִיט'ן הייליגן

א פֿרייליכן פֿורים

יום טוב, און מען בעט דעם אייבערשטן אלעס וואס
מען דארף.

פֿורים איז אַ גרויסע עת רצון אין הימל, מען קען
דאן פֿועל'ן ביים אייבערשטן זייער גרינג אלעס וואס
מען דארף, אזוי ווי די חז"ל זאגן (ירושלמי מגילה פרק א'
הלכה ד') אז אין פֿורים דארף מען געבן פֿאר יעדן וואס
שטרעקט אויס די האנט צו בעטן, זאגן צדיקים אז דער
אייבערשטער געבט אויף אום פֿורים פֿאר יעדן וואס
שטרעקט אויס זיין האנט און עפֿענט אויף זיין מויל
אים צו בעטן. ווייל פֿורים קומט אַראַפֿ אַזא גרויסער
אור, מען זעט און מען שפֿירט אז עס איז גארנישט דא
אויסער דעם אייבערשטן, אזוי ווייט אז מען ווייסט
שוין נישט קיין חילוק פֿון "אַרור הָמָן" און "בְּרוּךְ
מְרַדְכֵי", מען ווייסט אז אלעס איז נאָר דער

אייבערשטער, און דערפֿאר איז דער טאג אזוי גרויס
און עס איז אזא גרויסע עת רצון אין הימל.

מען האט געזען ביי אנשי שלומינו אז דאס טאנצן
אום פורים איז געווען מיט א ישוב הדעת מיט גרויס
דרך ארץ, נישט מיט א ווילדקייט צו צעברעכן זאכן
אדער צו שלאגן און שעדיגן אנדערע מענטשן. מען
האט אסאך געטאנצן און געוויינט מיט טרערן פון
שמחה און געפעטן דעם אייבערשטן, און זיי האבן
טאקע געזען גאר גרויסע ישועות.

אנשי שלומינו האבן נישט געטרינקען קיין בראנפן
אום פורים, דער רבי האט מקפיד געווען אז אפילו א
גאנץ יאר זאל מען נישט טרינקען קיין בראנפן, און
אפילו וויין זאל מען אויך נאר טרינקען פאר קידוש און
הבדלה. אבער פורים טרינקט מען אביסל מער וויין,

א פֿרייליכן פֿורים

מָער פֿון וויפֿיל מָען איז צוגעוואוינט, און ווען מָען טאָנצט דערנאָך ווערט מָען שוין אַביסל שיכֿור.

מָען דאַרף אָבער זייער אַכטונג געבן נישט צו מאַכן פֿונעם טפֿל אַן עיקר און פֿונעם עיקר אַ טפֿל, מָען דאַרף געדענקן אַז נאָך די סעודה דאַרף מָען נאָך בענטשן ברכת המזון וואס דאס איז אַ מצות עשה דאורייתא, און דערנאָך דאַרף מָען נאָך דאווענען מעריב, דעריבער דאַרף מָען זען נישט צו טרינקען אזוי פֿיל אַז מָען זאל אַראַפּ פֿאלן שיכֿור און נישט וויסן וואס טוט זיך און דורך דעם פֿאַרפֿאַסן די הייליגע מצות דוקא אין אַזא געהויבענעם טאג. ווען מָען טרינקט מיט אַ מאס קען מָען נאָך האַלטן דעם קאפּ אויפֿן פֿלאַץ צו קענען בענטשן און דאווענען מעריב ווי עס ברויך צו זיין.

דער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ע"ד) אַז היינט הייבט זיך אַלעס אָן פֿון פֿורים. דעריבער איז פֿורים די

ריכטיגע צייט צו פֿאַרְגֶעסן אַלעס וואס מען האט געטון
 ביז יעצט און אָנהויבן אַ גייע לֶעבן פון פֿריש, צו דינען
 דעם אייבערשטן און זיין נאנט צום אייבערשטן און צו
 לערנען זיין הייליגע תּוֹרָה.

חז"ל זאָגן (שַׁבַּת פ"ח.) אויפֿ'ן פֿסוק (אָסֶתֶר ט' כ"ז)
 "קִיְמוּ וְקַבְּלוּ הַיְהוּדִים" אז די אידן האָבן נאָכאַמאל
 מִקְבֵּל געווען די תּוֹרָה ביי די גַּס פֿורים, און דאס מאל
 האָבן זיי דאס געטון מיט חֶשֶׁק און פֿון די אייגענע
 ווילן, און דאס דאַרפֿן מיר אויף נאָכטון. יעצט אין דעם
 הייליגן יום טוב לָאמיר מִקְבֵּל זיין די תּוֹרָה פֿון גי,
 אָנהויבן מיט אַ פֿרישקייט צו דינען דעם אייבערשטן,
 און דאן וועט אונז דער אייבערשטער געבן אַלע גוטע
 זאַכן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

א פרייליכן פורים

דער אייבערשטער וואס איז דער "שומע תפלת כל
פה" זאל צוהערן מיין תפלה וואס איך בעט פאר דיר
אז דו זאלסט האבן גרויס הצלחה אין אלע ענינים.
המאחל לך חודש מבורך

ברכות המגילה

קוראים את המגילה בערב אחר תפילת ערבית, וביום אחר
קריאת התורה, הקורא מברך שלש ברכות:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִקְרָא מְגִלָּה.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. שְׁעָשָׂה
נִסִּים לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְן הַזֶּה.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. שְׁהַחֲיֵנוּ
וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזִמְן הַזֶּה.

בשחרית יכוין בברכת "שהחיינו" גם על מצות מתנות לאביונים
ומצות משלוח מנות ומצות סעודת פורים.

« וַיְהִי בַיָּמִי אֲחִישֹׁרוּשׁ הוּא אֲחִישֹׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדָּוָד
וְעַד-פֹּזֵשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: » בַּיָּמִים הָהֵם
בְּשֶׁכֶת ׀ הַמֶּלֶךְ אֲחִישֹׁרוּשׁ עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוּשַׁן
הַבִּירָה: » בְּשֵׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֵּה לְכָל-שָׂרָיו
וְעַבְדָּיו חֵיל ׀ פָּרֶס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו:
וּבַהֲרֹאתוֹ אֶת-עֶשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת-יָקָר תַּפְאֲרַת
גְּדוּלְתוֹ יָמִים רַבִּים שְׂמוֹנִים וּמֵאֵת יוֹם: » וּבְמָלוּאת ׀ הַיָּמִים
הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל-הָעַם הַנְּמַצָּאִים בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה
לְמַגְדוֹל וְעַד-קָטָן מִשְׁתֵּה שֶׁבַעַת יָמִים בַּחֲצֹר גִּנַּת בֵּיתֵן
הַמֶּלֶךְ: ׀ חָזֹר ׀ בְּרַפֶּס וּתְכֵלֶת אַחֲזוּ בַּחֲבִלֵי-כֹוֶץ וְאַרְגָּמָן
עַל-גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מַפּוֹת ׀ זָהָב וְכֶסֶף עַל רַצְפַּת
בַּהֲטָוֶשׁשׁ וְדָר וְסַחֲרַת: ׀ וְהַשְּׁקוֹת בְּכָלֵי זָהָב וְכֹלִים מִכֹּלִים
שׁוֹנִים וַיֵּין מַלְכוּת רַב כִּיָּד הַמֶּלֶךְ: » וְהַשְּׁתִיָּה כִּדַּת אֵין אִנֶּם
כִּי-כֵן ׀ יִפְדֵּ הַמֶּלֶךְ עַל כָּל-רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ-
וְאִישׁ: ׀ ׀ גַּם וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה עָשָׂתָה מִשְׁתֵּה נְשִׁים בֵּית
הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אֲחִישֹׁרוּשׁ: ׀ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לִב-
הַמֶּלֶךְ בֵּינָן אָמַר לְמַהוּמָן בְּזָתָא חֲרֻבּוּנָא בְּגָתָא וְאַבְגָּתָא
זָתָר וְכֶרְפֶּס שֶׁבַעַת הַסְּרִיסִים הַמְּשַׁרְתִּים אֶת-פָּנֵי הַמֶּלֶךְ
אֲחִישֹׁרוּשׁ: » לְהַבִּיא אֶת-וְשִׁתִּי הַמְּלָכָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכַתֵּר
מַלְכוּת לְהַרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת-יָפְיָה כִּי-טוֹבַת מְרֹאֵה

היא: ^י וּתְמַאֵן הַמֶּלֶכָה וּשְׂתִי לָבוֹא בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בִּיד
הַסְּרִיסִים וַיִּקְצֹף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בָּעֵרָה בּוֹ: ^י וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לַחֲכָמִים יְדַעֵי הָעֵתִים כִּי־כֵן דָּבַר הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי כָל־
יְדַעֵי דַת וְדִין: ^י וַהֲקָרַב אֵלָיו כְּרַשְׁנָא שֶׁתֵּר אַדְמָתָא תְּרִישִׁישׁ
מִרְס מִרְסָנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שָׁרִי ו פָּרַס וּמְדֵי רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ
הַיֹּשְׁבִים רֵאשְׁנָה בַּמְּלָכוֹת: ^י כְּדַת מָה־לַּעֲשׂוֹת בַּמֶּלֶכָה
וּשְׂתִי עַל ו אֲשֶׁר לֹא־עָשְׂתָה אֶת־מֵאֵמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ
בִּיד הַסְּרִיסִים: ^י וַיֹּאמֶר מוֹמְכָן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא
עַל־הַמֶּלֶךְ לָבֹדוּ עִוְתָה וּשְׂתִי הַמֶּלֶכָה כִּי עַל־כָּל־הַשָּׂרִים
וְעַל־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ:
^י כִּי־יֵצֵא דְבַר־הַמֶּלֶכָה עַל־כָּל־הַנָּשִׁים לְהַבְּנוֹת בְּעֻלְיָהֶן
בְּעִינֵיהֶן בְּאֵמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ אֲמַר לְהָבִיא אֶת־וּשְׂתִי
הַמֶּלֶכָה לִפְנֵיו וְלֹא־בָאָה: ^י וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאֱמַרְנָה ו שְׁרוֹת
פָּרַס־וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת־דְּבַר הַמֶּלֶכָה לְכָל שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ
וּכְדֵי בְּזִיזוֹן וְקִצְפָּה: ^י אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר־מְלָכוֹת
מִלִּפְנֵיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָּרַס־וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא־תָבוֹא
וּשְׂתִי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ וּמְלָכוֹתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ
הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה: ^י וְנִשְׁמַע פְּתָגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְּכָל־
מְלָכוֹתָו כִּי רַבָּה הִיא וְכָל־הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל
וְעַד־קָטָן: ^י וַיִּטַּב הַדְּבָר בְּעִינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ

כְּדַבֵּר מְמוּכָן: ^כ וַיִּשְׁלַח סִפְרִים אֶל-כָּל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל-
מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְּתָבָה וְאֶל-עַם וְעַם כָּלְשׁוֹנוֹ לֵהָיוֹת כָּל-
אִישׁ שָׂרָר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר כָּלשׁוֹן עִמּוֹ:

ב « אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּשְׁךְ חֲמַת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ
זָכַר אֶת-וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר-עָשִׂתָה וְאֶת אֲשֶׁר-נִגְזַר
עָלַיָּה: ^ג וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי-הַמֶּלֶךְ מִשְׂרָתָיו יִבְקְשׁוּ לַמֶּלֶךְ נַעֲרוֹת
בְּתוּלוֹת טוֹבוֹת מֵרְאָה: ^ד וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל-מְדִינֹת
מַלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ אֶת-כָּל-נַעֲרֵה-בְּתוּלָה טוֹבֹת מֵרְאָה אֶל-
שׁוּשַׁן הַבִּירָה אֶל-בֵּית הַנְּשִׂים אֶל-יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ
שֹׁמֵר הַנְּשִׂים וְנִתּוֹן תַּמְרוּקֵיהֶן: ^ה וְהַנַּעֲרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי
הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ תַּחַת וְשֵׁתִי וַיִּטֵּב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ
כֵּן: ^ו אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מְרֹדֶכִי בֶן
יָאִיר בֶּן-שִׁמְעִי בֶן-קִישׁ אִישׁ יְמִינִי: ^ז אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם
עִם-הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה מֶלֶךְ-יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה
נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל: ^ח וַיְהִי אִמֵּן אֶת-הַדָּפָה הַיָּא אֲסַתֵּר
בַּת-דָּדוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאָם וְהַנַּעֲרָה יָפֹת-תֶּאֱרָל וְטוֹבַת מֵרְאָה
וּבְמֹוֹת אֲבִיָּה וְאִמָּה לְקַחְהָ מְרֹדֶכִי לֹו לְבַת: ^ט וַיְהִי בְּהַשְׁמַע
דְּבַר-הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבֵּץ נַעֲרוֹת רַבּוֹת אֶל-שׁוּשַׁן הַבִּירָה
אֶל-יַד הַגָּי וּתְלַקַּח אֲסַתֵּר אֶל-בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל-יַד הַגָּי שֹׁמֵר

הַנָּשִׁים: ^ט וְתִיטֵב הַנְּעֵרָה בְּעֵינָיו וְתִשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל
אֶת־תְּמָרוּקֶיהָ וְאֶת־מְנוֹתֶיהָ לְתֵת לָהּ וְאֵת שִׁבְעַת הַנְּעֵרוֹת
הָרְאוּת לְתֵת־לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶה וְאֶת־נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב
בֵּית הַנָּשִׁים: ^י לֹא־הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת־עַמָּהּ וְאֶת־מִוֹלְדֹתָהּ כִּי
מְרַדְּכֵי צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא־תִגִּיד: ^{יא} וּבְכָל־יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכֵי
מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֲצַר בֵּית־הַנָּשִׁים לְדַעַת אֶת־שְׁלוֹם אֶסְתֵּר
וּמַה־יַּעֲשֶׂה בָּהּ: ^{יב} וּבַהֲגִיעַ תֵּרֹ נְעֵרָה וְנְעֵרָה לָבֹוא | אֶל־
הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ מִקֶּץ הַיּוֹת לָהּ בְּדַת הַנָּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר
חֹדֶשׁ כִּי בֵּן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקֵיהֶן שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּשֶׁמֶן הַמֹּר
וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּבִשְׂמַיִם וּבִתְמָרוּקֵי הַנָּשִׁים: ^{יג} וּבִזְוָה הַנְּעֵרָה
בָּאָה אֶל־הַמֶּלֶךְ אֵת כָּל־אֲשֶׁר תֹּאמַר וַיִּתֵּן לָהּ לָבֹוא עִמָּהּ
מִבֵּית הַנָּשִׁים עַד־בֵּית הַמֶּלֶךְ: ^{יד} בְּעֶרְב׃ | הִיא בָּאָה וּבִבְקָר
הִיא שָׁבָה אֶל־בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֶל־יָד שֶׁעֲשָׂנוּ סָרִיס הַמֶּלֶךְ
שֹׁמֵר הַפִּילֹגֶשִׁים לֹא־תָבֹוא עוֹד אֶל־הַמֶּלֶךְ כִּי אִם־חֲפִיץ בָּהּ
הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: ^{טו} וּבַהֲגִיעַ תֵּרֹ אֶסְתֵּר בַּת־אֲבִיתָיִל יָד
מְרַדְּכֵי אֲשֶׁר לָקַח־לוֹ לְבַת לָבֹוא אֶל־הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דָבָר
כִּי אִם אֶת־אֲשֶׁר יֹאמַר הִגִּי סָרִיס־הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְתִהְיֶה
אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חֵן בְּעֵינָיִ כָּל־רְאִיָּה: ^{טז} וְתִלְקַח אֶסְתֵּר אֶל־
הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ אֶל־בֵּית מְלָכוֹתוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׁירִי הוּא־
חֹדֶשׁ טִבֵּת בְּשַׁנַּת־שִׁבְעַת לְמַלְכוּתוֹ: ^{יז} וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת־

אָסְתֵר מְכַל־הַנְּשִׁים וַתִּשְׂאֵהֶן וַחֲסֵד לִפְנֵי מְכַל־הַבְּתוּלֹת
וַיִּשֶׂם כְּתֵר־מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיְמַלִּכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי: ^י וַיַּעַשׂ
הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל־שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אָסְתֵר
וְהַנְּחָה לַמְּדִינֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ: ^י וּבְהַקְבִּץ
בְּתוּלוֹת שְׂנִית וּמְרַדְכֵי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ: ^כ אֵין אָסְתֵר
מִגְדַּת מוֹלְדָתָהּ וְאֶת־עַמָּהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ מְרַדְכֵי וְאֶת־
מֵאֵמֶר מְרַדְכֵי אָסְתֵר עֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאִמְנָה אִתּוֹ:
ד ^כ בַּיָּמִים הָהֵם וּמְרַדְכֵי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ קִצַּף בְּגוֹתָן
וַתִּרְשׁ שְׁנֵי־סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֶּפֶר וַיִּבְקְשׂוּ לִשְׁלַח יָד
בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרָשׁ: ^כ וַיּוֹדַע הַדָּבָר לְמְרַדְכֵי וַיִּגֵּד לְאָסְתֵר
הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אָסְתֵר לַמֶּלֶךְ בְּשֵׁם מְרַדְכֵי: ^כ וַיִּבְקֶשׂ הַדָּבָר
וַיִּמְצֵא וַיִּתְּלוּ שְׂנִיָּהֶם עַל־עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ: **ד**

ג ^א אַחֲרָיִךְ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גִּדְּל הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרָשׁ אֶת־הַמֶּן
בֶּן־הַמְּדַתָּא הָאֲגָגִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת־בְּסָאוֹ מַעַל כָּל־
הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אִתּוֹ: ^ב וְכָל־עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ
בָּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי־בֶן צֹוֶה־לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְכֵי לֹא
יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: ^ג וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר
הַמֶּלֶךְ לְמְרַדְכֵי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ: ^ד וַיְהִי

בְּאִמְרָם אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּדּוּ לְהִמָּן לְרֹאוֹת
הַעֲמֹדוֹ דְּבָרֵי מְרֹדְכִי כִּי־הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר־הוּא יְהוּדִי׃ ה וַיֵּרָא
הִמָּן כִּי־אִין מְרֹדְכִי כֹרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הִמָּן חֲמָה׃
וַיִּבְּזוּ בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמְרֹדְכִי לְבָדּוֹ כִּי־הִגִּידוּ לוֹ אֶת־עַם
מְרֹדְכִי וַיִּבְקַשׁ הִמָּן לְהַשְׁמִיד אֶת־כָּל־הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־
מַלְכוּת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרֹדְכִי׃ וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא־חֹדֶשׁ
נִיִּסָּן בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה לַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוֹרֵ הוּא
הַגּוֹרֵל לְפָנָי הִמָּן מִיּוֹם ׀ לְיוֹם וּמַחֲדָשׁ לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר
הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר׃ ם וַיֹּאמֶר הִמָּן לַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֹו
עִם־אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹוֹת מַלְכוּתְךָ
וְדַתֵּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל־עַם וְאֶת־דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אִינָם עֹשִׂים וְלַמֶּלֶךְ
אִין־שׁוֹה לְהַנִּיחָם׃ ם אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יִפְתַּב לְאַבְדָּם
וְעִשְׂרַת אֲלָפִים כֶּסֶף־כֶּסֶף אֲשָׁקוּל׃ עַל־יְדֵי עֲשִׂי הַמֶּלֶךְ אֶת־
לְהַבִּיא אֶל־גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ׃ וַיִּסַּר הַמֶּלֶךְ אֶת־טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ
וַיִּתְּנָהּ לְהִמָּן בֶּן־הַמֶּדְתָּא הָאֲגָגִי צָרַר הַיְּהוּדִים׃ ם וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְהִמָּן הַכֶּסֶף נָתוֹן לְךָ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ׃
י־וַיִּקְרָאוּ סַפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם
בּוֹ וַיִּפְתַּב כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה הִמָּן אֵל אַחַשְׁדַּרְפָּנִי־הַמֶּלֶךְ וְאֶל־
הַפְּחֹוֹת אֲשֶׁר ׀ עַל־מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל־עָרֵי עַם וְעַם מְדִינָה
וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כָּל־שְׁנֹו בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ

נִכְתָּב וְנִחָתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ: ^י וְנִשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים
 אֶל-כָּל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת-כָּל-
 הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד-זָקֵן טָרַף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשֵׁה
 עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם-עָשָׂר הוּא-חֹדֶשׁ אָדָר וְשִׁלְלָם לְבוֹז:
^י פֶּתַח-שַׁנָּן הַכֶּתֵב לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל-מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל-
 הַעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה: ^{יב} הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים
 בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ
 לְשָׂתוֹת וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן נְבוּכָה: **ס**

ד « וּמְרַדְּכִי יָדַע אֶת-כָּל-אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה וַיִּקְרַע מְרַדְּכִי
 אֶת-בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וְאָפַר וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק
 זַעֲקָה גְדֹלָה וּמְרָה: ^א וַיָּבֹאוּ עַד לַפְּנֵי שַׁעַר-הַמֶּלֶךְ כִּי אֵין
 לָבוֹא אֶל-שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבּוֹשׁ שָׂק: ^ב וּבְכָל-מְדִינָה וּמְדִינָה
 מְקוֹם אֲשֶׁר דִּבְרַת-הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ אֲבָל גְּדוֹל לַיהוּדִים
 וְצוּם וּבְכִי וּמִסְפָּד שָׂק וְאָפַר יֵצַע לָרַבִּים: ^ג וַתְּבוֹאֵינָה נְעוּרוֹת
 אֶסְתֵּר וְסָרִיסֶיהָ וַיִּגִּידוּ לָהּ וְתַתְּחַלְחַל הַמַּלְכָּה מְאֹד וַתִּשְׁלַח
 בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת-מְרַדְּכִי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו וְלֹא קִבַּל:
^ד וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעַמִּיד לַפְּנֵיהָ
 וַתִּצְוֶהוּ עַל-מְרַדְּכִי לְדַעַת מַה-זֶּה וְעַל-מַה-זֶּה: ^ה וַיֵּצֵא הַתֵּךְ
 אֶל-מְרַדְּכִי אֶל-רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לַפְּנֵי שַׁעַר-הַמֶּלֶךְ: ^ו וַיִּגְדַּר-

לֹא מִרְדְּכָי אֵת כָּל-אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת ׀ פְּרִשֵׁת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר
אָמַר הָמֶן לְשָׂקוֹל עַל-גִּנְגִּי הַמֶּלֶךְ בְּיַהוּדִים לְאַבְדָּם: ^ח וְאֵת-
פְּתִישָׁן כְּתַב-הַדָּת אֲשֶׁר-נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידם נָתַן לֹא
לְהִרְאוֹת אֶת-אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצַוֹת עָלֶיהָ לָבוֹא אֶל-
הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן-לּוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל-עַמָּה: ^ט וַיָּבֹא הַתֶּדֶן
וַיִּגַּד לְאֶסְתֵּר אֵת דְּבָרֵי מִרְדְּכָי: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהַתֶּדֶן
וַתְּצַוֶּהוּ אֶל-מִרְדְּכָי: ^י כָּל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ
יִוְדְעִים אֲשֶׁר כָּל-אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבֹא-אֶל-הַמֶּלֶךְ אֶל-
הַחֵצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא-יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהָמִית לְבַד
מֵאֲשֶׁר יִוְשִׁיט-לּוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת-שִׂרְבִיט הַזֶּהב וְחַיָּה וְאֲנִי לֹא
נִקְרָאתִי לָבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: ^{יא} וַיִּגִּדוּ לְמִרְדְּכָי
אֵת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר: ^{יב} וַיֹּאמֶר מִרְדְּכָי לְהָשִׁיב אֶל-אֶסְתֵּר
אֶל-תְּדַמְי בְּנִפְשָׁךְ לְהַמְלִיט בֵּית-הַמֶּלֶךְ מִכָּל-הַיְהוּדִים:
^{יג} כִּי אִם-הִחַרְשׁ תַּחֲרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת רִיחַ וְהִצַּלָּה יַעֲמוּד
לַיְהוּדִים מִמָּקוֹם אַחֵר וְאֵת וּבֵית-אֲבִיךָ תֹאבְדוּ וְגַם יוֹדֵעַ
אִם-לָעַת כְּזֹאת הִנְעַת לְמַלְכוּת: ^{יד} וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב
אֶל-מִרְדְּכָי: ^{טו} לֵךְ כְּנֹס אֶת-כָּל-הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן
וְצוּמוּ עָלַי וְאֶל-תֹּאכְלוּ וְאֶל-תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם
גַּם-אֲנִי וְנִעַרְתִּי אֲצוּם כֵּן וּבָכָן אָבֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא-

כִּדָּת וּכְאֲשֶׁר אֲבָדְתִי אֲבָדְתִי: יוֹיֵעֶבֶר מְרַדְכֵי וַיַּעַשׂ כְּכֹל
אֲשֶׁר-צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ה « וַיְהִי ׀ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׂ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֹד
בַּחֲצַר בַּיִת-הַמְּלָךְ הַפְּנִימִית גִּבַּח בַּיִת הַמְּלָךְ וְהַמְּלָךְ
יּוֹשֵׁב עַל-כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבַיִת הַמְּלָכוֹת גִּבַּח פָּתַח הַבַּיִת:
- וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמְּלָךְ אֶת-אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר
נִשְׁאַה חֵן בְּעֵינָיו וַיּוֹשֶׁט הַמְּלָךְ לְאֶסְתֵּר אֶת-שַׁרְבִיט הַזֶּהָב
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׁרְבִיט: ׀ וַיֹּאמֶר
לָהּ הַמְּלָךְ מַה-לָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּמַה-בִּקְשָׁתְךָ עַד-חֲצִי
הַמְּלָכוֹת וַיִּנְתֶּן לָךְ: ׀ וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם-עַל-הַמְּלָךְ טוֹב יָבוֹא
הַמְּלָךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי לָּו: ׀ וַיֹּאמֶר
הַמְּלָךְ מִהֲרוּ אֶת-הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת-דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא הַמְּלָךְ
וְהָמֵן אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר-עָשְׂתָה אֶסְתֵּר: וַיֹּאמֶר הַמְּלָךְ
לְאֶסְתֵּר בְּמִשְׁתֶּה הַזֶּה מַה-שְּׂאֵלְתְךָ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמַה-בִּקְשָׁתְךָ
עַד-חֲצִי הַמְּלָכוֹת וַתַּעַשׂ: וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי
וּבִקְשָׁתִי: ׀ אִם-מִצְּאֵתִי חֵן בְּעֵינֵי הַמְּלָךְ וְאִם-עַל-הַמְּלָךְ
טוֹב לָתֵת אֶת-שְׂאֵלְתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת-בִּקְשָׁתִי יָבוֹא הַמְּלָךְ
וְהָמֵן אֶל-הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָּהֶם וּמֵחֵר אַעֲשֶׂה כְּדַבַּר
הַמְּלָךְ: ׀ וַיֵּצֵא הָמֵן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב וּכְרְאוֹת הָמֵן

אֶת־מֶרְדֵּכִי בְשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא־קָם וְלֹא־זָע מִפְּנֵי וַיִּמְלֵא הַמֶּן
 עַל־מֶרְדֵּכִי חֲמָה׃ וַיִּתְּאֶפֶק הַמֶּן וַיָּבֹא אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא
 אֶת־אֶהֱבִיּוֹ וְאֶת־זֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ׃ « וַיִּסְפֹּר לָהֶם הַמֶּן אֶת־כְּבוֹד
 עָשָׂרוֹ וְרַב בָּנָיו וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֵת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ
 עַל־הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּן אַף לֹא־הִבִּיאָהּ
 אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה כִּי
 אִם־אוֹתִי וְגַם־לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא לָהּ עִם־הַמֶּלֶךְ׃ « וְכַל־זֶה
 אֵינְנוֹ שׂוֹה לִי בְּכַל־עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת־מֶרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי
 יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ׃ » וַתֹּאמֶר לוֹ זֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ וְכַל־אֶהֱבִיּוֹ
 יַעֲשׂוּ־עֵץ גְּבֵה חֲמִשִּׁים אַמָּה וּבִבְקָר וַאֲמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ
 אֶת־מֶרְדֵּכִי עָלָיו וּבֹא־עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתֶּה שְׂמֵחַ וַיִּיטֵב
 הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ׃ ם

ך « בַּלַּיְלָה הַהוּא נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לְהָבִיא אֶת־
 סֵפֶר הַזְכָּרֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ׃
 ב וַיִּפְצֵא כָּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכִי עַל־בְּגַתָּנָא וְתִרְשׁ שְׁנֵי
 סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ לִשְׁלַח יָד בַּמֶּלֶךְ
 אַחֲשׁוּרוֹשׁ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה־נַּעֲשֶׂה יָקָר וּגְדוּלָּה לְמֶרְדֵּכִי
 עַל־זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא־נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דְּבָר׃
 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַחֲצַר וְהַמֶּן בָּא לַחֲצַר בֵּית־הַמֶּלֶךְ

החיצוֹנָה לֵאמֹר לְמַלְךְ לְתִלּוֹת אֶת־מְרֻדְכֵי עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־
הֵכִין לוֹ: 1 וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הֶמָּן עֹמֵד בַּחֲצַר
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: 2 וַיָּבֹאוּ הֶמָּן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה־לַּעֲשׂוֹת
בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הֶמָּן בְּלִבּוֹ לִמִּי יַחֲפֹץ
הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי: 3 וַיֹּאמֶר הֶמָּן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: 4 וַיָּבִיאוּ לְבוּשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבוֹש־
בוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתֹר
מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ: 5 וְנָתַן הַלְּבוּשׁ וְהַסּוּם עַל־יַד־אִישׁ מִשְׂרֵי
הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְּבִישׁוּ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ
בִּיקְרוֹ וְהִרְפִּיבֵהוּ עַל־הַסּוּם בְּרַחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לִפְנֵיו כָּכָה
יַעֲשֵׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: 6 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמָּן
מֵהָר קַח אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה־כֵן
לְמְרֻדְכֵי הַיְהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תִּפְּל דָּבָר מִכֹּל
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: 7 וַיִּקַּח הֶמָּן אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ
אֶת־מְרֻדְכֵי וַיְרַפִּיבֵהוּ בְּרַחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנֵיו כָּכָה
יַעֲשֵׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: 8 וַיָּשָׁב מְרֻדְכֵי אֶל־
שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהֶמָּן נִדְחַף אֶל־בֵּיתוֹ אָבֵל וַחֲפוּי רֹאשׁ: 9 וַיִּסְפָּר
הֶמָּן לְזֹרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל־אֲהָבָיו אֵת כָּל־אֲשֶׁר קָרְהוּ וַיֹּאמְרוּ
לוֹ חֲכָמָיו וְזֹרֵשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מִזֵּרַע הַיְהוּדִים מְרֻדְכֵי אֲשֶׁר
הַחֲלוֹת לְנַפְּל לִפְנֵיו לֹא־תֻכַּל לוֹ כִּי־נִפְּוֹל תִּפְּוֹל לִפְנֵיו:

י עוֹדֶם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיְבַהֲלוּ לְהֵבִיא
אֶת־הַמֶּן אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה אֶסְתֵּר:

ז ׀ וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לְשִׁתּוֹת עִם־אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה:
ב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בַּמִּשְׁתֶּה הַזֶּה
מִה־שָּׂאֲלֶתְךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן לִּי וּמִה־בִּקְשֶׁתְךָ עַד־
חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי: ג וְתַעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתֹאמֶר אִם־
מְצָאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנְתֵּן־
לִי נַפְשִׁי בְּשִׂאֲלֹתַי וְעַמִּי בְּבִקְשֹׁתַי: ד כִּי נִמְכַּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי
לְהַשְׁמִיד לְהַרְוֹג וּלְאַבֵּד וְאֵלּוּ לְעַבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכַּרְנוּ
הַחַרְשִׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר שׁוּב בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ: ה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
אֲחִישֵׁרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי־זֶה הוּא
אֲשֶׁר־מָלְאוּ לְבָבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: ו וְתֹאמֶר־אֶסְתֵּר אִישׁ צָר וְאוֹיֵב
הַמֶּן הִרְעָה הַזֶּה וְהַמֶּן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: ז וְהַמֶּלֶךְ
קָם בַּחֲמָתוֹ מִמִּשְׁתֶּה הַזֶּה אֶל־גִּנַּת הַבַּיִת וְהַמֶּן עִמּוֹ לְבַקֵּשׁ
עַל־נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי־כָלְתָה אֵלָיו הִרְעָה
מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: ח וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּנַּת הַבַּיִת אֶל־בַּיִת מִשְׁתֶּה
הַזֶּה וְהַמֶּן נָפֵל עַל־הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
הַגֵּם לְכַבּוֹשׁ אֶת־הַמַּלְכָּה עִמִּי בְּבַיִת הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ
וּפְנֵי הַמֶּן חָפוּ: ט וַיֹּאמֶר חֲרַבּוּנָה אַחַד מִן־הַפָּרְסִים לִפְנֵי

הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה הָעֵץ אֲשֶׁר-עָשָׂה הֶמָּן לְמַרְדְּכָי אֲשֶׁר דִּבֶּר-
טוֹב עַל-הַמֶּלֶךְ עַמֵּל בְּבֵית הֶמָּן גְּבוּהַ חַמְשִׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ תֵּלְהוּ עָלָיו: וַיִּתְּלוּ אֶת-הֶמָּן עַל-הָעֵץ אֲשֶׁר-הֵכִין
לְמַרְדְּכָי וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה: ֵס

ח « בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אֶחְשֹׁרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה
אֶת-בֵּית הֶמָּן צָרַר הַיְהוּדָיִים וּמַרְדְּכָי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
כִּי-הִגִּידָה אֶסְתֵּר מַה הוּא-לָּהּ: וַיֹּסֶר הַמֶּלֶךְ אֶת-טַבַּעְתּוֹ
אֲשֶׁר הָעֵבִיר מֵהֶמָּן וַיִּתְּנָה לְמַרְדְּכָי וַתֵּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת-
מַרְדְּכָי עַל-בֵּית הֶמָּן: וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
וַתִּפְּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּבְדֹּךְ וַתִּתְחַנֵּן-לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת-רַעַת הֶמָּן
הָאֲנָגִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל-הַיְהוּדִים: וַיּוֹשֶׁט
הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת שַׂרְבֹּט הַזֶּהָב וַתִּקַּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֹד לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ: וַתֹּאמֶר אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם-מִצָּאתִי חַן לִפְנָיו
וְכִשֶׁר תִּדְבַּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהָשִׁיב
אֶת-הַסְּפָרִים מִחֲשַׁבַּת הֶמָּן בֶּן-הַמַּלְכָּה הָאֲנָגִי אֲשֶׁר כָּתַב
לְאַבְדֹּת אֶת-הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: וְכִי אֵיכָכָה
אוֹכֵל וְרֵאִיתִי בְּרָעָה אֲשֶׁר-יִמְצָא אֶת-עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכֵל
וְרֵאִיתִי בְּאַבְדֵּן מוֹלַדְתִּי: ֵס וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶחְשֹׁרוּשׁ לְאַסְתֵּר
הַמַּלְכָּה וּלְמַרְדְּכָי הַיְהוּדִי הִנֵּה בֵּית-הֶמָּן נָתַתִּי לְאַסְתֵּר

וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל-הָעֵץ עַל אֲשֶׁר-שָׁלַח יְדוֹ בְּיַהֲדוּיִים: ־ וְאַתֶּם
כָּתְבוּ עַל-הַיְהוּדִים כַּטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ
בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי-כָתַב אֲשֶׁר-נִכְתַּב בְּשֵׁם-הַמֶּלֶךְ וְנַחֲתוּם
בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהָשִׁיב: ־ וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי-הַמֶּלֶךְ בַּעַת-
הַהִיא בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא-חֲדָשׁ סִיוֹן בְּשָׁלוּשָׁה וְעֶשְׂרִים
בּוֹ וַיִּכְתַּב כְּכָל-אֲשֶׁר-צִוָּה מְרַדְּכֵי אֶל-הַיְהוּדִים וְאֶל-
הָאֲחַשְׁדַּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר ׀ מֵהֵדוּ וְעַד-
כּוּשׁ שִׁבְעַת וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְבָּהּ וְעַם
וְעַם כְּלָשָׁנוּ וְאֶל-הַיְהוּדִים כְּכַתְבָּם וְכָלשׁוֹנָם: ־ וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם
הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ וַיַּחֲתֵם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד
הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבֵּי הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתַּרְנָנִים בְּנֵי הָרַמְכִים:
־ אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְהוּדִים ׀ אֲשֶׁר בְּכָל-עִיר-וְעִיר לְהַקְהִיל
וְלַעֲמֹד עַל-נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהַרְגֹּ וּלְאַבֵּד אֶת-כָּל-חַיִּל
עִם וּמְדִינָה הַצָּרִים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וְשָׁלָלָם לְכוּז: ־ בְּיוֹם
אֶחָד בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֶשׁ בְּשָׁלוּשָׁה עֶשְׂרֵת לַחֲדָשׁ
שְׁנַיִם-עֶשְׂרֵת הוּא-חֲדָשׁ אָדָר: ־ פָּתְשָׁנָן הַכְּתָב לְהַנְתֵּן דָּת
בְּכָל-מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל-הָעַמִּים וְלַהֲיוֹת הַיְהוּדִיִּים
עֲתוּדִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנְקֵם מֵאִיבֵיהֶם: ־ הָרָצִים רַכְבֵּי הָרֶכֶשׁ
הָאֲחַשְׁתַּרְנָנִים יֵצְאוּ מִכְּהָלִים וּדְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת
נִתְּנָה בְּשׁוֹשָׁן הַבִּירָה: ־ ׀ וּמְרַדְּכֵי יֵצְאוּ ׀ מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ

בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תִּכְלֹת וְחֹזֵר וְעֹמֶרֶת זֶהָב גְּדוּלָה וְתִכְרִיךְ
 בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחָה: ^ט לַיהוּדִים הֵיטָה
 אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשֵׁן וַיִּקָּר: ^י וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־
 עִיר וְעִיר מִקּוֹם אֲשֶׁר דִּבְרַתְהֶמְלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ שִׁמְחָה וְשׁוֹשֵׁן
 לַיהוּדִים מִשְׁתָּה וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מִעַמֵּי הָאָרֶץ מִתְּהִיָּדִים
 כִּי־נִפְּל פָּחַד־הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

ט « וּבְשָׁנִים עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא־חֹדֶשׁ אֶדָר בְּשָׁלוֹשָׁה
 עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דִּבְרַתְהֶמְלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת
 בַּיּוֹם אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אוֹיְבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹם בָּהֶם וּנְהַפּוּךְ הוּא
 אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשָׁנָאֵיהֶם: ^ב נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים
 בְּעָרֵיהֶם בְּכָל־מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרֹשׁ לְשַׁלַּח יָד בְּמִבְקָשֵׁי
 רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא־עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי־נִפְּל פָּחַדָם עַל־כָּל־
 הָעַמִּים: ^ג וּכְל־שָׁרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחַשְׁדַּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת
 וְעֵשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת־הַיְהוּדִים כִּי־נִפְּל
 פָּחַד־מְרַדְּכֵי עֲלֵיהֶם: ^ד כִּי־גְדוֹל מְרַדְּכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ
 הוֹלֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָאִישׁ מְרַדְּכֵי הוֹלֵךְ וּגְדוֹל: ^ה וַיָּבֹאוּ
 הַיְהוּדִים בְּכָל־אֵיבֵיהֶם מִפַּת־חֶרֶב וְהָרָג וְאֲבָדָן וַיַּעֲשׂוּ
 בְּשָׁנָאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם: וַיּוֹבְשׁוּשֵׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֲבָד
 חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ: וַיֹּאֲת וּפְרָשְׁנֵדָהָא וַאֲת וְדִלְפוֹן וַאֲת

ו אִסְפָּתָא: ה וְאֵת | פּוֹרְתָא וְאֵת | אֲדִלְיָא וְאֵת | אַרְיִדְתָּא:
ט וְאֵת | פְּרַמְשָׁתָא וְאֵת | אַרְיִסִי וְאֵת | אַרְדִּי וְאֵת | וְיִתָּא:
י עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּן־הַמְּדָתָא עֲרַר הַיְהוּדִים הֲרָגוּ וּבְכַזָּה לֹא
שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: יא בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפָּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשָׁן
הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: יב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשָׁן
הַבִּירָה הֲרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֵבֶד חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת
בְּנֵי־הָמֶן בְּשֶׁאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ וּמִה־שָׂאֲלֹתֶיךָ וַיִּנְתֶּן
לָךְ וּמִה־בְקִשְׁתֶּךָ עוֹד וְתַעֲשִׂי: יג וְתֹאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־
הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנְתֶּן גַּם־מָחָר לַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשָׁן לַעֲשׂוֹת
כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הָמֶן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ: יד וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כִּן וְתִנְתְּנִי דָת בְּשׁוֹשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הָמֶן
תְּלוּ: טו וַיִּקְהֲלוּ הַיְהוּדָיִים אֲשֶׁר־בְּשׁוֹשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבַּעַה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וַיַּהֲרֹגוּ בְּשׁוֹשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְכַזָּה
לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: טז וּשְׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ
נִקְהָלוּ | וְעָמְדוּ עַל־נַפְשָׁם וְנֹחַ מֵאִיבֵיהֶם וְהָרַג בְּשִׁנְאֵיהֶם
חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים אָלֶף וּבְכַזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת־יָדָם: יז בַּיּוֹם־
שְׁלֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וְנֹחַ בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר בּוֹ וְעָשָׂה
אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׂמֻחָה: יח וְהַיְהוּדָיִים אֲשֶׁר־בְּשׁוֹשָׁן נִקְהָלוּ
בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּוֹ וּבְאַרְבַּעַה עָשָׂר בּוֹ וְנֹחַ בְּחִמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ
וְעָשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וּשְׂמֻחָה: יט עַל־כֵּן הַיְהוּדִים הִפְרוּזִים

הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרָזוֹת עֹשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר
לְחֹדֶשׁ אֲדָר שְׁמֹחָה וּמְשֻׁתָּה וַיּוֹם טוֹב וּמְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת אִישׁ
לְרֵעֵהוּ: ^א וַיִּכְתַּב מֶרְדְּכָי אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים
אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ
הַקְּרוּבִים וְהָרְחוֹקִים: ^ב לְקַיֵּם עֲלֵיהֶם לַהֲנוֹת עֹשִׂים אֶת יוֹם
אַרְבַּעַה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם־חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ בְּכָל־
שָׁנָה וְשָׁנָה: ^ג כַּיָּמִים אֲשֶׁר־נָחַו בָּהֶם הַיְהוּדִים מֵאוֹיְבֵיהֶם
וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּד לָהֶם מִיַּגוֹן לְשִׁמְחָה וּמֵאֲכָל לַיּוֹם טוֹב
לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת אִישׁ
לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנוֹת לְאֲבִיוָנִים: ^ד וְקָבַל הַיְהוּדִים אֶת אֲשֶׁר־
הִחְלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר־כָּתַב מֶרְדְּכָי אֲלֵיהֶם: ^ה כִּי הָמָן
בֶּן־הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי צִרָר כָּל־הַיְהוּדִים חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים
לְאַבְדֵם וְהַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל לְהַמָּס וּלְאַבְדֵם: ^ו וּבִבְאֵה
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אָמַר עַם־הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשֻׁבְתּוֹ הֲרַעָה אֲשֶׁר־
חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים עַל־רֵאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו עַל־
הָעֵץ: ^ז עַל־כֵּן קָרְאוּ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל־שֵׁם הַפּוּר
עַל־כֵּן עַל־כָּל־דְּבָרֵי הָאֲנָרַת הַזֹּאת וּמָה־רָאוּ עַל־כִּכָּה וּמָה
הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם: ^ח קִיְמוּ וְקָבַל הַיְהוּדִים וְעֲלֵיהֶם וְעַל־זֵרְעֵם
וְעַל כָּל־הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבוֹר לַהֲנוֹת עֹשִׂים אֶת שְׁנֵי
הַיָּמִים הָאֵלֶּה כִּכְתָבְכֶם וּכְזַמְנָם בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: ^ט וְהַיָּמִים

האלה נזכרים ונעשים בכל־דור ודור משפחה ומשפחה
מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו
מתוך היהודים וזכרם לא־יסוף מזרעם: **ד** וכתב
אסתר המלכה בת־אביחיל ומרדכי היהודי את־כל־תקף
לקים את אגרת הפורים הזאת השנית: **ו** וישלח ספרים
אל־כל־היהודים אל־שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות
אחשוורוש דברי שלום ואמת: **ז** לקים את־ימי הפרים
האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר
המלכה וכאשר קימו על־נפשם ועל־זרעם דברי הצמות
וזעקתם: **ח** ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונכתב

בספר: **ד**

א וישם המלך אחשרש מס על־הארץ ואיי הים: **ב** וכל־
מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו
המלך הלוא־הם פתובים על־ספר דברי הימים למלכי מדי
ופרס: **ג** כי **ו** מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול
ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל־

זרעו: **ד**

ברכה אחר קריאת המגילה

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָרַב אֶת
רִיבֵנוּ, וְהִדָּן אֶת דֵּינֵנוּ, וְהַנּוֹקֵם אֶת נַקְמָתֵנוּ,
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ, וְהַנּוֹפֵר לָנוּ
מִצָּרֵינוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יי, הַנּוֹפֵר לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
מִכָּל צָרֵיהֶם, הָאֵל הַמּוֹשִׁיעַ:

בשחרית מתחילין "שושנת יעקב":

אֲשֶׁר הֵנִיא עֲצַת גּוֹיִם, וַיִּפֹּר מִחֲשָׁבוֹת
עָרוּמִים: בְּקוֹם עָלֵינוּ אָדָם רָשָׁע, נִצָּר זְדוּן
מִזֶּרַע עֲמָלֵק: גָּאָה בְּעַשְׂרוֹ וְכָרָה לוֹ בּוֹר,
וַיַּגְדֵּלְתוּ יִקְשָׁה לוֹ לְכָד: דָּמָה בְּנַפְשׁוֹ לְלֶפֶד
וְנִלְכַד, בִּקְשׁ לְהַשְׁמִיד וְנִשְׁמַד מִהָרָה: הָמָן

הוֹדִיעַ אֵיבַת אָבוֹתָיו, וְעוֹרֵר שְׁנֵאת אַחִים
לְבָנִים: וְלֹא זָכַר רַחֲמֵי שְׂאוּל, כִּי בְחַמְלָתוֹ עַל
אַגַּג נוֹלַד אוֹיֵב: זָמַם רָשָׁע לְהַכְרִית צְדִיק,
וְנִלְכַד טָמֵא בְיַדֵי טָהוֹר: חֹסֵד גָּבַר עַל שְׂגָגַת
אָב, וְרָשָׁע הוֹסִיף חַטָּא עַל חַטָּאוֹ: טָמַן בְּלִבּוֹ
מַחְשְׁבוֹת עֲרוּמָיו, וַיִּתְמַכֵּר לַעֲשׂוֹת רָעָה: יָדוּ
שְׁלַח בְּקִדּוּשֵׁי אֵל, כִּסְפוֹ נָתַן לְהַכְרִית זְכָרָם:
כִּרְאוֹת מְרֻדְכֵי כִי יֵצֵא קֶצֶף, וְדָתֵי הָמָן נִתְּנוּ
בְּשׁוֹשָׁן: לְבַשׁ שִׁק וְקֶשֶׁר מִסְפָּד, וְגִזַּר צוּם וַיֵּשֶׁב
עַל הָאֶפֶר: מִי זֶה יַעֲמֵד לְכַפֵּר שְׂגָגָה, וְלִמְחַל
חַטָּאת עוֹן אָבוֹתֵינוּ: נִץ פָּרַח מְלוּלָב, הֵן הִדְסָה
עֲמֻדָה לְעוֹרֵר יִשְׁנִים: סְרִיסִיָּה הִבְהִילוּ לְהָמָן,
לְהַשְׁקוֹתוֹ יַיִן חֲמַת תַּנְיָנִים: עֲמַד בַּעֲשָׂרוֹ וְנִפְל
בְּרָשָׁעוֹ, עָשָׂה לוֹ עֵץ וְנִתְּלָה עָלָיו: פִּיהֶם פִּתְחוּ

כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל, כִּי פֹר הָמָן נִהַפֵּךְ לְפֹרְנוּ:
צְדִיק נִחְלָץ מִיַּד רָשָׁע, אוֹיֵב נִתֵּן תַּחַת נַפְשׁוֹ:
קִיְמוּ עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת פְּוֵרִים, וְלִשְׁמַח בְּכָל שָׁנָה
וְשָׁנָה: רְאִיתָ אֶת תְּפִלַּת מָרְדֳּכָי וְאֶסְתֵּר. הָמָן
וּבְנָיו עַל הָעֵץ תָּלִיתָ:

שׁוֹשְׁנַת יַעֲקֹב צָהֲלָה וְשָׁמְחָה,
בְּרֵאוֹתָם יַחַד תִּכְלֹת מָרְדֳּכָי. תִּשׁוּעָתָם
הָיִיתָ לְנִצָּח, וְתִקְוֹתָם בְּכָל דּוֹר וָדוֹר.
לְהוֹדִיעַ שְׁכָל קְוִיךָ לֹא יִבְשׁוּ, וְלֹא יִכְלָמוּ
לְנִצָּח כָּל הַחֹסִים בָּךְ. אָרוּר הָמָן אֲשֶׁר
בִּקֵּשׁ לְאַבְדִּי. בָּרוּךְ מָרְדֳּכָי הַיְהוּדִי.
אָרוּרָה זָרַשׁ אִשְׁתִּי מִפְּחִידִי. בָּרוּכָה אֶסְתֵּר

בְּעֵדֵי. אַרְוֹרִים כָּל הַרְשָׁעִים. בְּרוּכִים כָּל
הַצַּדִּיקִים. וְגַם חֲרַבּוּנָה זְכוּר לְטוֹב:

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרן הרסלב for

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

פאר \$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין